

БОГДАНІВСЬКА ЗАГАЛЬНООСВІТНЯ ШКОЛА І –ІІ СТУПЕНІВ

Мелодія душі

Поезії учителів та учнів

2011

Мелодія душі
Поезії учителів та учнів

2011

Рецензенти: Федорович Наталія Миколаївна,
методист відділу освіти Корецької РДА

Мелодія душі. Поезії учителів та учнів /Укладач Черняк Л.Г. –
Богданівка. 2011.- 41 с.

Збірка поезій учителів та учнів, членів літературної студії «Первоцвіт», містить твори про рідну мову (розділ «У полоні слова»), про Україну, про любов до матері, до природи, про кохання. Ліричні сповіді текстів змушують задуматися над швидкоплинністю життя і вічними цінностями у ньому.

Для тих, хто залюблений у поетичне слово.

У полоні слова

Вірші про мову

Ну що б, здавалося, слова...

Ну що б, здавалося, слова,

А в кожному криються дива:

То сонечко на небі гляне,

І від журби душа розтане.

То заховається за хмару,

Шугне донизу з вітром в парі,

Розкидає твої думки

На різні береги ріки.

І думай, де ту кладку взяти,

Щоби слова всі поєднати?

Аж тут веселка допомгла,

Місток яскравий вмиль звела.

Іду місточком кольоровим,

Приєдную до слова слово,

Сплітаю вінок веселковий

Із квітів-слів рідної мови.

Я збережу свого віночка
І передам синам і дочкам,
Бо то великий скарб народу,
Його не знищити забродам!

Слово до слова – і зложиться мова

Старому й малому
Сьогодні відомо,
Що слово до слова –
І зложиться мова.

Що ніжнеє слово
Загоює рани,
А слово колюче
Лиш глибоко ранить.

Як сонце раненько
Тепло посилає,
Ніжне слово неньки
Мене зігріває.

І як ворог схоче
Мову одібрати,
Щоб синів і дочок
Лишилася мати,

У небі луною,
На землі стіною
Стану я на захист
Мови дорогої.

Радюк Лариса Марківна

О рідна мово!
Крізь гул століть
І стогін поколінь
Ти йшла до нас,
В кайданах скута,
В терновому вінку
На ніжному чолі.

Тебе хотіли вбити, задушити...

Не дати волі твоїм слові.

О рідна барвінкова мово!

Ти йшла до нас,

Несла нам найдорожчий скарб,

Терпіла муки і страждання, поневіряння...

Заради нас, заради неньки України,
Заради нас – дітей своїх,
Терпіла і хотіла,
Хотіла ти жити у наших серцях,
На наших вустах.
О рідна мово!
Ти так хотіла, щоб ми жили тобою,
Несли тебе з життя у майбуття,
Із вуст в уста,
Із покоління в покоління,
Щоб ми тебе плекали,
Любили й берегли
Свою перлину, свою надію,
Свою мелодію душі.
А що ми робимо з тобою,
Що діється навколо нас?
Чому ми чуєм часто мову не свою, чужу?
Не тебе, рідну, солов'їну,
А вже знайому нам російську,
Що не замінить нам Шевченка
І ніжну Лесю Українку,
Що дарували і несли любов до тебе, рідна мово!
Так знай, що тебе любим ми,

Що ти для нас одна-єдина – солов'їна,
Ми будем тебе плекати, шанувати, оберігати,
Будемо тобою запалювати маленькі дитячі серця,
Тремтячи від пісні твоєї.

О ніжна, солов'їна, рідна мово, знай?????

Ти - -наша ненька Україна,

Ти – наша матінка єдина,

Душа ти нашого народу,

Ти – серце наших поколінь.

Тебе ми будемо любити,

Тебе ми будем берегти.

О рідна мово, ти будеш вічно жити,

Бо ми з тобою назавжди!

Самчук Олена Михайлівна

Мова рідна

Мово моя, ти – єдина,

Одна на світі терпелива,

Віками тебе зневажали,

А також тебе розпинали.

Ти, роками терпівши муки,

Синів привела до науки.

Днями вони тебе захищали,

На відсіч голову свою віддавали,

А все ж слова твої зазвучали.
Слова із дитинства ці знайомі,
Лагідні, милі, чудові,
Оспівані в легендах і піснях.
Вели тебе незнаними шляхами,
Однак вклоняємось тобі, як рідній мамі.
Рушник і вишиванку в дорогу я візьму
І буду пригортати, немов дитиночку малу.
Для вас слова я ці скажу,
Назавжди хай вони горять
Єдиним полум'ям в серцях.
Українець Марія Іванівна

Живи, наша мово, у думі, у пісні,
У славі козачій навіки живи,
Бо ще є на світі справжні українці,
Бо вже підростають дочки і сини,
Бо нині Вкраїна вже вільною стала,
Й Тарасове віщеє слово збулось,
І мова вкраїнська ожила, засяла,

Зламать її цвіту ніяк не вдалось.
Ти, мово, - це наша велика скарбниця,
Наповнена співом пташок навесні.
Не згасай ніколи, будь міцна, як криця,
Принось людям радість і щастя душі!

Черняк Любов Гнатівна

Мово моя, ти – єдина
Мово наша українська,
Ти в моєму серці назавжди.
Ти злюбистку, ніжна, материнська,
Вічно буду тебе берегти.

Ти – з маминої колискової,
Ти – із сонця хвиль,
Ти - із райдуги веселкової,
Ти і радість, ти і біль.

Пам'ятаєш, коли прийшло зло?
В біді тебе ми не кинули,
Хоч тяжко нам було,
Про тебе ми не забули.

Тоді ти літала у небі зозулею,
Не спала ні вдень, ні вночі,
Блукала у ниві русалкою,
Ховалась ти від біди.

Ти, мово, єдина, козацька,
Боролись за тебе ми.
Ти найкраща – українська.
Ми тебе зберегли.

Мелодійна і найкраща в світі,
Солов'їна й чиста, як вода.
Твої слова, мов квітучі квіти.
Ти – найкраща, мово золота!
Старичук Христина

Мова

Мова, мова...

Яке чарівне слово,
Як ненька гарненька,
Як сонце світленьке.

Як чудово, мило й добре,
Коли є в нас рідна мова.
Мелодійна, барвінкова,
Світанкова, калинова,
Лагідна, співуча,
Дзвінка і жагуча.
Сидорук Катерина
Мово красива, мово солов'їна,
Ти така ніжна і єдина,
У серці кожного з нас сяєш.
Тебе до свого серденька пригортаю
Та й не відпускаю.
Бобер Наталія

Рідна мова моя
Найкращ у світі
Мова рідна моя,
Мова моя чарівна,
Мова українська моя,
Наймелодійніша вона,
Наче пісня солов'їна.
Петрук Дарія

Мово наша чарівна,
Мелодійна і дзвінка.
Будем мову ми любити,
Менших діток цьому вчити.
Любити, як неньку рідненьку,
Любити, як птицю маленьку,
Мов матір свою, зустрічати,
Найкращі слова промовляти.
Найкраща мова – українська,
Слова чудові, милозвучні,
Бувають яскраві і влучні,
Як соколина пісня.
Жук Зоряна

Щастя
Заглянуло сонечко
У моє віконечко.
Пестить промінцями,
Наче руки мами.

Промені тепленькі,
Як вуста у неньки,

Що чола торкнулись,
Ніжно усміхнулись.

Мої оченята –
Макові зернята –
Кліпають частенько,
Поруч – рідна ненька!

«О», - вродилось в горлі,
Птахом полетіло,
А в моєї мами
Личко заясніло.

Мама біля мене,
Світло у віконці –
Оце моє щастя,
Оце моє сонце.

Туга
Тяжко зітхає, руки ламає
Мати моя.
Що буде з дітьми моїми в світі,
Доле моя?

Пороз'їжджалися, порозбігалися
У далину.

Як позбирати , як поєднати
В сім'ю одну?!

Чайкою стану, в небо долину,
Клич розішлю:
«Вертайтеся, діти, єдині в світі,
Вас пригорну.

Сили й здоров'я в Бога святого
Для вас молю.
Живіть щасливо для блага свого.
Я вас люблю».

Радюк Лариса Марківна
Ой житечко, жито
На українськiм полі,
Як багато ти значило
У життєвій долі!

Ой, що ж тебе, житечко,
Копитами били,
Коли твоїх воріженьків

Козаки гонили.

А найбільше тебе, жито,
Сльозами вмивали,
Коли твої колосочки
У полі збирали.

У дитячих, у долоньках
До грудей тулили,
І прожити ще деньочок
У Бога просили.

Ані сльози, ні молитви
Клятих не спинили.
Вони батьків і дітей
Голодом морили.

Чи в них серце скам'яніло,
Розум відібрало,
Що з опухлих рученяток
Зерно вибивали?!

В святу землю полягали

На вічний спочинок
Цілі сім'ї і родини
По всій Україні.

А над ними виростали
Житні колосочки,
Щоб про голод пам'ятали
І сини, і дочки.
Радюк Лариса Марківна,
Старичук Христина

Тиша,
мовчання,
темінь,
сичання,
проблиск,
дзюрчання,
свіжість,
кохання,
промінь ізрання,
пісні звучання,
золото вбрання,
тиша,

прощання.

Вдові-бабусі,
у якої забрано любов,
присвячую...
їх мільйони злягло
серед степу, туману.
Те життя, що дано,
Для нащадків віддано...

Настав сумний, прощальний час.
Він йде Вітчизну боронити,
А одинокая вона
Лишилась Господа молити.

Гримить, гримить війна несила,
Бійці ідуть в запеклий бій,
Земля уся вже кров'ю влита,
А трупи стеляться по ній.

Солдат мужнів і не здавався,
Боровсь за правду і за мир,
Ішов на смерть і не лякався,

В думках летів до сонця й зір.

Коли згадав: його чекають,
То й рани зовсім не болять,
І ворог, й кулі не лякають,
А очі, повні мрій, горять.
Вперед! Вперед до перемоги
Солдат крокує певним кроком,
В одну зійшлися всі дороги,
Дола її він рік за роком.

Вже п'ята осінь промайнула.
Солдат живий: глибокі зморшки
Чоло високе просікнули,
А сил лишилось зовсім трошки.

Останній бій, останній постріл,
Остання смерть, остання жертва,
В очах туманная волога –
Надія є, вона не мертва.

Солдат прямує у життя
В оточенні надій і мрій,

Й де не взялась вража рука –
Натисла на курок мерщій...

Відчувся біль, і серце стихло,
І підкосились ноги враз,
Навколо – спокій: тихо-тихо...
Солдат провів останній час.

Вже того дня серця раділи,
Синів, батьків вже зустрічали,
Сміялись, плакали і мліли,
А Одинока пісню заспівала:

«Лети, лети, моя надіє,
Далеко в небо із печаллю,
Доки жива, доти я мрію,
Чекаю милого із далі».

Кирильчук Наталія Віталіївна

День за днем проходять будні.
Ти ростеш, як те зернятко,
Радісне моє малятко!
І веселе, і кмітливе,

Та до сну чомусь ліниве!
Що робить з тобою? Хто зна?
А спочить уже пора.
Чорні очки, як терен,
Пишні брови, як той хміль,
А уста, як ті перлинки,
Калинові намистинки,
А волоссячко яке
Кучеряве та густе.
Зовнішність, як у дівчатка,
Хоч насправді ти хлоп'ятко.
Радість ти даруєш всім,
Посмішку й веселий сміх,
Любиш гратись і співати,
Малювати й танцювати,
То чому ж не любиш спати?
Що робить з тобою, ми
Й досі ще не знаєм всі.
Думу думали, гадали,
Що з тобою нам робить,
Як до сну тебе привчить.
Тут бабуся в руки книжку
І веде тебе до ліжка,

Спатоньки тебе кладе
Й по казках тебе веде.
Пишні вії, як той хміль,
На бабусю блим та блим.
«Ні, бабусю, - каже внучок, -
Ще не хочу спати я».
Тут дідусь йде до маляти:
«Хто не хоче в нас тут спати?
Як не будеш спати ти ,
Взавтра підем до ріки».
«Ні, дідусю, - каже внучок,-
Взавтра підем до ріки,
А сьогодні спать іди».
Тут іде до хлопця тато:
«Ой синочку, час лягати,
Взавтра встанеш рано ти,
Знову новий день настане,
Будем гратись знову ми,
Як захочеш – тато купить
Нову іграшку тобі».
«Ні, татусю, як ще довго
Ждать мені цей новий день,
Я вже зараз хочу гратись,

Іграшку мені купи!»
Тут матуся йде до сина,
Гладить ніжненько по спині:
«Час лягати, милий мій,
Пісеньку я заспіваю
Про далекі сни казкові,
Сповнені вони любові.
Дітки там всі люблять гратись
І співати, й танцювати,
Ангели до них приходять
І таночки з ними водять,
Казочки оповідають,
Слову Божому навчають.
Граються вони всю ніч,
Все погане проганяють,
Тихий сон оберігають
І тихенько відлітають.
Якщо будеш спати ти,
То прилетять знов вони.
Отже, треба спати, сину,
Оченята заплющай,
Янголяток зустрічай,
А на ранок проводжай».

Самчук Олена Михайлівна

Колискова

Спи, моє хлопятко

І мале дівчатко:

Люлі-люлі, люлі-бай,

Заплющайте вічки

І не бійтесь, дітки –

Не прийде до вас бабай.

Прийде Мати Божа,

Стане на сторожі –

Зле все віджене.

І на білій хмарці,

З крильцями на спинці,

Янголик маленький прилине.

Буде з вами гратись,

Нічку забавлятись,

Вранці покине.

Тетянка

Маленька Тетянка,

Мов жовта кульбабка,

Стрибає собі по траві.

Спочатку – на правій,

А потім – на лівій
Тоненькій, маленькій нозі.

Пасе вона кізку
Та ще й з козенятком
І весело їй на душі...

А кізка біленька,
А з нею й маленька
Пасуться собі в спориші.

Радіє дівчатко,
Мов жовте курчатко,
І гладить худібку свою.

Питаю Тетянки:
- Що робиш, дитинко?
- А Кузю я, тьотю, пасу.

Мамині руки
Руки мозолясті,
Добрі і ласкаві,
Натруджені руки:
Темні і шершаві.
Скільки довелося
Вам переробити!..
Материнські руки,

Як без вас нам жити?

Материнські руки,

Ви завжди в турботі,

Встигаєте всюди:

Вдома й на роботі.

Плакаєте діток,

Хороші і ніжні,

Пестите голівки,

Мов цвіт, білосніжні.

З ранку і до ночі

Ви, руки, в роботі.

Материнські руки –

Руки золоті.

Із того часу,

Із тієї миті,

Коли я зрозуміла:

Нам не бути разом,

У надвечірньому,

Вже гаснучому світлі,

Затріпотіла злякано любов.

Й така тоді у ній

З'явилась сила,
Що з серця рвалась,
Обпікала тіло,
Що навіть і душа
Моя занемогла:
Мовчала, як німа,
І плакати не могла.

Осінь
Золотії коси
Розпустила осінь.
Бабинеє літо
Порозносив вітер.
Дні усі налиті
Сонцем із блакиті...
Лиш за видноколом
Хмара чорноброва
Вже чекає миті,
Щоб усе на світі
В дощах утопити,
Сивим покривалом
Сонечко закрити...
А веселий вітер

Бавить ніжні квіти,
Заплітає коси
Змореній вербі
І жене хмарину
В далеку країну
Холоду й морозу,
Й темної журби.
І лиш сонце знає
Та маленькі діти,
Що печаль не вічна
І пройде журба,
Вічне лиш кохання
І весна, і квіти.
Вічне все, що юне,
Вічна доброта.

Старичук Галина Володимирівна

Новорічне свято
Новий рік! Веселий рік!
Радісне ти свято,
На майбутнє що прирік
Маленьким малятам?
Щастя, лиш не горе,
Може, снігу гори?

Будуть всі кататися ,
Весело всміхатися.
За собою приведеш
Ти свята чудові,
Побажання всім несеш
Достатку й любові.
Підуть діти з дому в дім
Радісної днини.
Подарунки несіть їм,
Щасливі родини.
Тож нехай по всій країні
Йдуть колядувати.
Нашій рідній Україні
В мирі святкувати!
Мамончук Наталія Олександрівна

Ярославна
Ясне сонечко сідає,
Рідну землю колихає...
Ось княжна іде поважно,
Тишу слухає уважно.

Любий ладо не вертає,
А вона його чекає.
Важко схлипує, зітхає.
Ніч проплакала, журилась,
А на ранок геть стомилась.

Україна
Прекрасна наша Україна!
І мова – звучна, солов'їна.
І люд наш щирий, працьовитий,
І дітки наші – Божі діти.

Село на нашій Україні –
Цілюще джерело любові,
Уквітчане цвітом калини,
Вербове, рідне, барвінкове.

Слова – барвисті, веселкові,
Любов у нашім кожному слові,
Душа вкраїнська добра й чиста,
Привітна, щедра, промениста.

Просту вкраїнську чисту душу

Монарх ніякий не задушить,
А золоті церкви й собори
Не сплять орди і монголи.

І буде в нас щаслива доля
І Боже царство, й Божа воля,
Верба ростиме і калина.
І буде матір і дитина,
І жито золоте, й пшениця.
І під блакитним мирним небом
Весь край козацький звеселиться.

За рідну землю
Коли на нашу Україну
Орди татар страшні прийшли,
За рідну землю йшли в могили,
А не здавались козаки.
Це пам'ять нашого народу.
Ти цим гордись, бо цю свободу
В бою здобули козаки –
Орду татар перемогли.

Милий мій коте-коточок,

Розкажи нам казочок,
Красивого барвіночку,
Спи-спи, мій синочку.

Милою славою,
Славною державою
На много-много літ,
На цілий-цілий світ.

Заходить сонце. Вечоріє.

І гомін стихає.

Соловейко у гайочку

Пісню починає.

На небі зіроньки з'явилися

І ясно-ясно засвітилися...

Берізка листям шелестить,

А дуб старий усе скрипить.

На березі крутої річки

Схилилися молоді вербички.

Старі ворони посідали,

Часи минувшини згадали...

Старезний дуб усе скрипить,

Не одну нічку він не спить.

Минулі згадує роки,

Те, як відважні козаки
Вкраїну рідну захищали,
Для неї волю здобували.
Згадав усіх, хто для народу
Здобував правду і свободу,
І тих, кого кати вбивали
І вірити в Бога свого не давали,
Згадав, як ішли на війну солдати
Кров за Вітчизну свою проливати...
Тож гордімось, що ми - козацького роду
І життя віддаймо, й сили для свого народу.

Старичук Христина
Я для мами квітку зірвала,
Щоб із літом її привітати,
Мені мама на те відказала:
«Ой, не треба природу псувати.
Хай би квітка росла-підростала,
Ще не день милувалась в садочку,
Краще б ти її малювала
Олівцями на чистім листочку».
Я не буду більш квітів зривати,
Намалюю букетик у вазі.
Мамі треба тепло дарувати,

І не в квітах тепло, а в увазі.

Кошенятко

Є у мене кошенятко біле-біле,

Воно, наче сніжок, і таке миле.

Охоче воно грається,

Клубочком жовтеньким забавляється.

Він любить молочко і сметанку

І спати в теплому ліжечку до світанку.

Прийшла зима морозна, сніжна,

Така красива, білосніжна.

Принесла гарні подарунки,

Всім під ялиночку пакунки.

Вона прекрасна, наче фея

На білогривому коні.

Сніжинки ніжністю своєю

Малює в кожному вікні.

Хоч завіває завірюха,

І сипле, сипле білий сніг,

Ми одягаємо кожухи

І поспішаєм на поріг,

Бо благодатна кожна днина,

Нехай втішається дитина.
Комаринець Катерина
Маринка
Є у нас така Маринка,
Неслухняная дівчинка,
І вона в нас, як перлінка.

В нас вона вже не маленька,
Але трошки височенька,
І вона вже в нас школярка,
В перший клас іде щоранку.

Все до школи поспішає
І усіх переганяє,
І букварика вивчає,
Бо книжка розуму навчає.

Зима
Ось прийшла зима до нас
У веселий у цей час,
Зашуміла, прилетіла,
Кучугури снігу навалила.

Рада дівчора, що зима прийшла

І дарунок принесла.

І на лижах, і на санках

З гір з'їжджає дівчора.

А зима гуляє

І нам снігу присипає.

З ранку й до зорі

Всі гуляють по дворі.

Осінь

Ось прийшла до нас пора,

Невелика й немала,

І вітри ось зашуміли ,

І дерева оголили.

Листя падає з дерев,

Вітер ним кружля весь день.

І морози ось прийшли

І морозять до весни.

Галка Марина

Прийшла весна,

Прийшло і свято

Всіх наших мам, сестер, бабусь.
Яскравих квітів так багато,
І всіх їх матерям несуть.
Мамо, мамочко, мамуню,
Вітаєм з святом ми тебе,
Всі квіти ми тобі даруєм
Й яскраве сонечко ясне.
Супрунюк Катерина
Красу України ні з чим не зрівняєш:
Широкі лани і небо безкрає,
Червона калина і біла берізка.
Краса України – перлина з намиста.

Як виграє на сонці перлина –
Так причаровує рідна Вкраїна.
Всюди лани широкі,
Плинуть річки глибокі.

Тихий шепіт чути в полі,
Золоті дзвенять жита,
Вітер віє, гне тополі
І листки з дерев скида.

Зеленіють поля всюди,
І на них працюють люди.
Сонечко світить ясно –
Яка ж Україна прекрасна!
Черняк Марія Юріївна

Вільна наша,
Вільна стала Україна.
Хто чекав і вірив,
Хто надіявся і знав,
Що воно так в світі буде,
Що зневіреніі люде
Стануть вільними,
Стануть сильними
Й порадіють сонцю,
Небу голубому,
Людям дорогим.
Дякувати треба серцю
Козаків сміливих,
Мужніх і правдивих,
Що не підвело країни –
Неньки України.
Не сиділи склавши руки,

Не чекали доброї новини
І не кидали у скрутї,
Не втікали з України.
Дяка Богу, що Вкраїна
Витримала муки,
І тепер жодна людина
Не зазна в житті розлуки.
І я вірю, що так буде:
Будуть всі щасливі люди,
Буде син і буде ненька,
Як хотів Тарас Шевченко.
І не будуть зла робити,
Для любові будуть жити,
Об'єднають Україну
У одну міцну родину.
Сидорук Катерина

Україно
Україно моя!
Ти, як сонце, яскрава,
Ти, як птах у природі,
Солов'їна й чудна.
Україну любити,

Їй добро дарувати,
Спів і ласку бажати,
Промовляти чарівні слова.

Музика

В кожному серці музика є,
Кожен її зберігає.
В кожного в серці грає,
В кожному серці лунає.
Людина без музики,
Як птаха без крил.
Музика зазвучить –
Птах за нею й полетить.
Музика, як людина, жива,
Музика безмежно красива.

Колискова

Спи, дитинко, бо вже нічка,
Бо за день стомились вічка.
Вже зірками вкрилось небо,
Мама буде коло тебе.

Спи й не бійся ти нічого,

Захищу я від лихого,
Спи, бо й котик наш муркоче,
Як і ти, спочити хоче.

Люлі-люлі, мій рідненький,
Щебетунчику маленький.
Місяць світиться грайливо,
А ти спи й рости щасливо.

Мама – моя ненька,
Мов крихта рідненька,
Мов рідна кровинка
Та найкраща перлинка.

Я своїй рідній матусі,
Що дала життя, - вклонюся
За недоспані ночі,
За заплакані очі.

Вклонюся до землі –
Матусі пояснішає в душі.
Поцілую, пригорнуся
І не раз ще уклонюся.

Жук Зоряна

Моїй мамі

Про любов свою і пошану

Я спішу розповісти мамі.

Моїй, вже по-дитячи маленькій,

Найдорожчій, найкращій неньці.

Серце краю не раз думками,

Що нечасто ходжу я до мами

То робота, то дім заклопоче,

А душа так до матері хоче.

Зайду в хату, її погукаю.

Радість серце заповнить до краю.

І подякую Богу тихенько,

Що жива ще на світі ненька.

.....
Спішу я жить ,а зовсім не спішиться,

А час летить, не хоче зупиниться.

І витікає день за днем невпинно,

І марно йдуть роки, часи, хвилини.

Клянусь собі, що ось візьмусь за розум,

А сивина вже обсіпа морозом.
І зрушитись із місця пориваюсь,
Й довершить справи як – зовсім не знаю.

Зима
Забіли сніги,
Заморозило.
Не зима,
А суцільне морозиво.

Замітає,
Летить,
Сипле віхола.
Горобці
Поховались
Під стріхами.

Ні слідочки ніде,
Ні стежиночки.
І бурулька блищить,
Мов перлиночка.

Все затихло...

Та бачить у снах,
Що спішить
Вже здалеку
Весна.

Бобер Надія Василівна
Сипле сніг і сипле дітям сміх –
Не холодний – ніжний і пухнастий.
Не хвилюйся, білий сніг – це щастя,
Він лягає лагідно до ніг.
Буде знову баба снігова,
Будуть сніжки,будуть кучугури.
І серед буденної зажури
Моє серце знову ожива.
Черняк Любов Гнатівна

Бігав зайчик по травичці,
Наступив на хвіст лисичці,
Їжачку на лапку,
А грибу на шапку.
Суша Наталія
Весела зима
Сніг летить, шумить, гуде,

Але він легкий, як вата,
Весело над нами він кружляє
І тихенько на поля лягає.
От і вибігає дівтора,
Всі кричать: «На санчата гайда!»
Швидше покататись
Та мерщій у дім сховатись,
Бо мороз не жартує,
Все лютує і лютує.

Весна! Весна!
На крилах радість принесла.
Все навколо ожива,
І радіє дівтора:
- Ця веселая пора
Так раптово підійшла,
Всім тепло нам принесла,
Зеленіє ось трава,
В небі жайворок співа,
Про весну нам сповіща.
Петрук Дарина
Прилинула весна.
Так непомітно

Знов прилетіли журавлі.
Розквігли квіточки тендітні
І уквітчалися сади.
Травичка теж позеленіла,
І сонце тепле вже стає,
Воно навкруг усе зігріло,
В саду зозуля вже кує.
Дзвінкоголосі пташечки щебечуть,
Свої виспівують пісні,
Сидять по гніздах вже лелеки,
І всі радіють навесні.
Крохмалюк Ірина
Зацвіла черемха біля хати,
Вийшла з хати стара мати.
Вийшла мати та й зраділа,
Що весна знов прилетіла.

А весна буяє, а весна буяє,
Соловей співає.
Соловей співає, весну прославляє,
Бо саме в цей час так весело буває.

Все навкруги оживає:

Проснулись і дві вербиці,
Що стоять, мов ті сестриці
Біля нашої криниці.

Завітала ластівка в садок,
Повз нас пролітала і з весною привітала.
Привітала з весною-красною,
Що прийшла до нас з тобою.

Ну, хватить нам сумувати.
Давайте весну закликати,
Бо не за горами й літо,
А з літом і квіти.

Мій рідний край
Один на всій землі,
Немов маленький рай,
Що наймиліший він мені.

А тиха річка безтурботна
Тече собі між берегами,
Трава зелена запашна
Під босими ногами.

І де б не був, і де б не їхав
Я завжди повернусь сюди,
Де тихі трави на леваді,
Зелені верби і луги.
Горкавий Валентин

Україно моя
У тебе, Україно, є все:
І рівнини, і гори,
І безмежні простори,
І зелені луги,
І красиві птахи,
І садок біля хати,
Де співають дівчата.
А в тім садку різні квіти,
Ними милуються дорослі і діти.
Яка різнобарвна моя Батьківщина,
А зветься вона Україна.

Прийшла зима
На узліссі на снігу
Кричать діти: «Гу-гу-гу!»

Вітер віє, сонце грає,
А хурделиця все стелиться,
Кожну мить летить, летить,
Лиш мороз все дужч скрипить
Кожну мить і повсякчас –
Вже прийшла зима до нас.

Сонечко

Заглядає сонечко
У наше віконечко,
І струмок біжить,
Десь весна спішить.
Сонечко по-літньому сія
І діточок усіх розвеселя.
Неглядюк Наталія

Сніжна родина

Біло-біло все довкола,
Бо уже зима навколо.
За зимою вслід іде
Морозець, що холод шле.
Десь далеко за горами
Йдуть їх дочки із снігами.
Всі вони, мов ті перлини

Між снігами осяйними.
Між снігами осяйними
З трьома хлопцями своїми,
З трьома хлопцями своїми
Лютими і крижаними,
Які мають три імення:
Крутень, Студень і Щипун,
Батько в них холодний Вітер,
Мати – біла Заметіль.
Всі вони породичались
Із Морозом і Зимою
Через дочок їх прекрасних:
Хуг, Хурделиць, Хуртовин.
І тепер вони сім'я велика,
Родина славна і сніжна,
Яка щороку носить нам
В садок, на поле і в лісок
Своїх онуків й діточок,
Які вкривають все кругом
Білим-білим полотном
Та вдягають в шапки й кожухи
Все, що стрічається навкруги.

Квітень

Надворі вже місяць квітень,
Що в народі зветься Водолієм,
Все у ньому рветься, зеленіє,
Квітне і радіє.

Пташечки пісні співають,
Жабки з нірок вилізають,
Надворі сидить лелека,
Що прилетів до нас здалека.

Шпак радіє шпаківниці,
Зяблик рветься до водиці,
Бджілка в домі метушиться,
В полі вітер завіває,
Горобець на гілочці стрибає,
Все довкола оживає,
Все у нас щось зустрічає.

Ще із нірки лиска виглядає,
А з-під лавки котик поглядає,
Він теж прихід весни вітає.

Серпневі ночі

Я сиджу у серпневій ночі,
Все вдивляюсь у зоряні очі,

Мрію собі про таємні і добрі віки.
Коли ж все здійсниться, коли?

Україна моя
Степ мій рідний,
Полісся дивне
Буковинські гори,
Причорноморські луки –
Це все є моя рідна Україна.
Ніколи я тебе, ніколи не забуду,
Бо знаю, що навчила ти мене
Любить свій рідний дім
І сонце, й небо,
І квіти, й трави,
І все, що на Україні,
На нашій землі:
І лагідні очі матері,
І білий рушник моєї бабусі,
І звірів, і птахів
У полі і в лісі,
І все, що у нашому рідному краю,
На рідній землі.
Романюк Оксана

БОГДАНІВСЬКА ЗАГАЛЬНООСВІТНЯ ШКОЛА І-ІІ СТІ.

